

РЕШЕНИЕ

№ 2857

гр. София, 23.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11622** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 3, БХК, чрез адв. Д. Т., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А. – Й., по заявление от 19. 03. 2025 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано от чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧОС. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Съгласно Решение № 7667 от 15.07.2024 г. на председателя на ДАБ при МС на непълнолетния И. А. А., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН] – чужденец с предоставен хуманитарен статут, е разрешено да се събере с майка си А. А. Абуд Х., баща си А. А. М. и с братята и сестрите си.

Жалбоподателят – в открито съдебно заседание се представлява от адв. Д. Т.. При влязло в сила решение на ДАБ за предоставяне на хуманитарен статут, визовият орган е обвързан от този съдебен акт. Не се претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът - 3. в Посолството на Република България в А. – Й., не се явява и не се представлява. Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща прокурор за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19. 03. 2025 г. жалбоподателят А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане], е подал

заявление в Посолството на РБ в А. – Й., за получаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България.

На дата 03.08.2025 г. жалбоподателят е получил по електронен път (на имейл) отказ за издаване на виза по образец, като в правното основание за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и е изписано – „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава”.

С жалба от дата 15.08.2025 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването. Във връзка с това жалбата е процесуално допустима. Освен това съдът намира, че жалбата е допустима и съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата, което е гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане], е баща на И. А. А., [дата на раждане], гражданин на С.. По отношение на И. А. А. е издадено Решение № 4459 / 18.03.2024 г. на заместник - председателя на ДАБ при МС (с. 156 – 158 от делото). С това решение на И. А. А. е предоставен хуманитарен статут.

С Решение № 7667 / 15.07.2024 г. на председателя на ДАБ е разрешено на И. А. А. да се събере на територията на Република България със своите родители, сестрите си и братята си, между които и жалбоподателят в настоящото производство А. А. М. – баща на И..

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 от ЗЧРБ, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. М. Г., определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, съгласно Заповед № 10 / 27. 03. 2024 г. (л. 48 от делото) на посланика на Република България в А., поради което съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган. В заповедта изрично е посочено, че М. Г., считано от 27.03.2024 г., е оправомощен да съставя, подписва и връчва отказ за съставяне на визи – Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като компетентно длъжностно лице.

Основанията за отказ за издаването на виза са уредени в чл. 10 от ЗЧРБ и в чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната разпоредба, отказва се издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи.

На основание чл. 34, ал. 4 от Наредбата, във формулярите се посочва основанията за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ (именно тази точка е посочена като правно основание за отказа), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма, както и допълнителна забележка, в която се сочи, че съществуват основателни съмнения за надеждността на направените изявления от кандидата.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа и кое е породило основателните съмнения.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по т. д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

В същото време, от страна на ответника въобще не е отчетено, че посоченото в заявлението основание за издаване на виза е издаденото разрешение за събиране на семейството, като жалбоподателят е баща на лицето, на което е издадено разрешението за събиране на семейството.

Във връзка с това очевидната цел, която ясно е заявена в подаденото заявление е именно събирането на семейството на лицето, което има предоставен хуманитарен статут в Република България със своите родители, братя и сестри, поради което буди недоумение изразеното от ответника, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът намира, че неправилно и необосновано ответникът сочи, че има данни, че целта на влизането на жалбоподателя А. А. М. е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, тъй като такива доказателства по делото няма събрани.

В хода на съдебното производство са изискани становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ по извършеното съгласуване, като дирекция „Миграция“ не изразява становище по искане за събиране на семейство.

Видно от писмо рег. № М-11901 / 28. 11. 2025 г. на заместник - председателя на ДАНС (стр. 160 от делото), ДАНС е изразила положително становище. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

Очевидно доводите за миграция в трета страна, не са подкрепени с никакви доказателства, като няма абсолютно никакви данни, по какъв начин административният орган е стигнал до тези изводи.

Единствения достоверен факт в случая е наличието на стабилен административен акт - Решение № 7667 / 15. 07. 2024 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на И. А. А. да се събере на територията на Република България със семейството си между които е и баща му А. А. М..

В същото време съдът намира за неоснователни доводите изложени в писменото становище на процесуалния представител на ответника, основаващи се на като е приложено (стр. 167 – 170) копие от писмо рег. № КОВ-19-00-706 / 26. 08. 2025 г. на заместник - председателя на ДАНС.

Видно от това писмо, в него са цитирани имената на 35 лица от сирийски произход, по чиито заявления за издаване на визи ДАНС трябва да изрази становище, но между същите липсва

жалбоподателят по настоящото дело, поради което не става ясно в каква връзка се представя този документ. В същото време, в писмото на ДАНС не се сочи, че именно по отношение на тези лица има съмнения, че целта е да се използва страната за транзитен пункт, а че други лица след издаване на визи, се качват на самолет за Германия и там унищожават документите си, като кандидатстват за получаване на временна закрила там.

В конкретния случай по никакъв начин не е изследвано, дали конкретното лице – жалбоподателят в настоящото производство има такива намерения.

На основание чл. 34, ал. 7, изр. 1 - во от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства.

Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и трябва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал.2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 45 – ти състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А. – Й., по заявление от 19.03.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в А. – Й., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.